

Проповед на Неделя на Слепородения

Братя и сестри,

Свети Йоан Богослов в своето евангелие разказва за дивното изцеление на един слепороден, сторено от нашия Господ Иисус Христос.

В съботния ден, когато множество болни и немощни просят пред входа на Йерусалимския храм, Господ вижда слепородения, намазва с калчица очите му и го изпраща да се умие в къпалнята Силоам. Христос би могъл само с едно слово да изцели болния, но така се изпитва вярата, послушанието и търпението на клетника. И наистина, този страдалец е богат и на вяра, и на послушание, и на търпение. Призован от отмъстителните и изпълнени със злост към Христос юдеи, изцеленият слепороден не се страхува да нарече своя избавител пророк. Не се страхува да понесе неприятности, охулване, гонение и теготата на възможното отлъчване от синагогата. Родителите му, привикани да дадат обяснение, не смеят да кажат открито за стореното чудо, защото знаят, че могат да понесат отлъчване. А с отлъченият тогава никой не е говорил, никой не е общувал, дори е бил облечен с позорна дреха.

Малцина са издържали този огромен психологически натиск на презрението на цялата общност. Затова и родителите на слепородения отклоняват всеки отговор, под предлог, че синът им е пълнолетен.

Но виждаме как смело и мъдро изцеленият слепец защитава своя Божествен Лечител. Той дори не се страхува да иронизира силните на деня, питайки ги: „Дали и вие не искате да Му станете ученици?“, когато те многократно го разпитват.

Неговата чиста вяра и голяма духовна смелост го карат да говори истината, без страх. Бившият слепец казва: „Открай век не се е чуло някой да е отворил очите на слепороден. Ако Изцелителят ми не е от Бога, не би могъл да направи нищо“.

Заради тези думи той е изпъден от еврейските началници, а Господ, разбрал, че е понесъл притеснения заради Него, отново го намира и вече Му се разкрива като Син Божий. А блаженият по участ изцелен се покланя в нозете на Богочовека – там, където трябва да сме и всички ние - християните.

Ние, обикновените и най-последни Христови следовници надали имаме нравствената сила на слепородения. Трудно ни е да влизаме в конфликт със силните на деня. Трудно ни е да защитаваме устоите на вярата, трудно ни е да бъдем изповедници в нашето лукаво и вледенено от дъха на приближаващия антихрист време.

Ние сме топлохладни хора на компромиса, на баланса, на нежеланието да си навлечем неприятности. Затова и молитвата, най-нужното за християнина дело, е вяла и формална.

Молитва, братя и сестри, молитва до кървава пот, молитва в скришната ни стая, молитва и моление за целия свят, предаден на извратен ум, молитва за Божията Църква, носителка на спасителните тайнства, застрашена и заплашвана. Молитва за чадата ни, гаснещи пред монитори на компютри и телефони, молитва за бащите и майките ни, които умират непокаяни, молитва за цялото творение, което погива поради човешката греховна алчност и нерадение. Молитва за самите нас, наследници на мъченици, които не са отстъпвали от своя дълг, за разлика от нас – окаяните.

И дано съзнанието за нашето недостойнство, дано нашето покаяние и усърдно моление ни върне отново в нозете Иисусови – там, където бе изцеленият слепороден, чиято съвест не му позволи да опетни своя Божествен Целител. Амин!

2024 г.